

TSUNAMI

03

19—21
9
2020

Krutý krtek: Vietnamské pohádky
Jana Orlová: Smrt divadla!?
Elena Pecenová: fimbriae attachment
S.d.Ch.: Tutáč na Tenerife
Depresivní děti touží po penězích:
Happy end v hotelu Chateau Switzerland

Zpravodaj festivalu ...příští vlna/next wave...

Poslední slova

U

rčitě jste to čekali, a tak vás nezklamau. Ostatně je to téma, kterému se dnes nelze vyhnout, a to ani kdybychom je stejně jako Voldemorta nechtěli jmenovat. Když jsem ráno připravoval toto číslo Tsunami, vykoukla na mě zpráva, že Muž v červeném svetru volá po zániku hromadných akcí. Náhubky odstraní z veřejného prostoru emoce mu nestačí. Nejen

umělci, ale všichni, jejichž obživa hmotná i duševní stojí na setkávání se s lidmi, opět neví dne ani hodiny. Na to jsme si ovšem s vládou těchto červených trpaslíků zvykli. Na co si ale nezvykneme a nesmíme zvyknout, že se tento stav normalizuje. Naštěstí nám ale zůstává pořád ten veřejný prostor, aspoň prozatím. A Nextka do něj v letošním ročníku vstupuje poměrně intenzivně, a to především díky vodní intervenci v produkci Krutého krčka *Suché konstatování*. Více si můžete níže přečíst v rozhovoru s jeho hlavou Karlem Kratochvílem. I díky této performanci si připomeneme, že sice Krutý kovid kosí, ale kosí právě teď a časem kosit, aspoň v takové míře, přestane.

Ale člověkem zdevastovaná příroda kosit teprve začne. A pokud s tím něco nezačneme dělat, bude kosit dlouho a s mnohem větší razancí, než to kdy ten jeho žmýnoužnevyslovím dokázal.

Dominik Melichar

Rozhovor
s Karlem
Kratochvílem

Krtek podrývá jistotu

Proč jste se po Romských pohádkách rozhodli inscenovat pohádky vietnamské?

Krutý krtek svou dramaturgií sleduje menšiny, které jsou v českých vzdělávacích institucích. Proto jsme jako první sáhli po romské tematice, romských tradicích a pohádkách a jako další minoritu jsme si vzali tu vietnamskou, jejich mytologii a příběhy. Důvod je nasnadě, chci těm, kteří tady žijí a nejsou ve většině, dát najevo, že my jako Češi o jejich kulturu, zvyky a tradice máme zájem. Mnohdy se setkáváme u *Romských pohádek* s tím, že pro příslušníky tohoto etnika, tedy pro Romy, je to mnohdy s touto literaturou

první kontakt, a dá se to očekávat i v případě vietnamských pohádek. Daleko častěji než v tom prvním případě jsme se setkali s tím, že vietnamské děti, ta nejmladší generace, se snaží od svých kořenů odtrhnout. Mnohdy jsou však na vině jejich rodiče, nebo jejich prarodiče, protože sem přicházeli z prostředí, kde se jim nedařilo, snažili se začít nový život a pro tu svoji novou generaci chtěli to nejlepší z toho, co se domnívali, že tady v Čechách najdou. Setkali jsme se při rešerších s tím, že nejmladší generace vietnamsky vůbec nemluví a babičky a dědečkové se je úmyslně snaží od kulturního původu nějak odstříhnout. Mladí Vietnamci se samozřejmě mnohdy vnímají jako

Češi, slaví naše svátky, vypráví naše příběhy — nebo ty euroamerické —, takže očekávám, že se i tady setkáme s tím, že vietnamské děti tu pohádku uvidí poprvé.

Takže to bude mít smysl pro obě strany — pro nás Čechy setkání s vietnamskou kulturou, pro novou generaci Vietnamců žijících v ČR její připomenutí.

Nejužitečnější v tomhle smyslu podle mého je, že my na jeviště můžeme přinést jakékoli téma. Když se příslušník nějaké menšiny dívá na svoje téma na jevišti, když se zaměříme právě jen

na ně, myslím si, že jim tak dáváme najevo, že mají být na co hrdí, že mají za sebou něco svého, s čím se můžou identifikovat, že stojí za to se na to dívat a že to je téma.

Jak probíhala rešerše?

Snažili jsme se zkontaktovat co nejvíc našich vietnamských přátel a známých. Byl jsem v kontaktu s několika lidmi, kteří sem přišli jako ta první generace. Pak jsme si samozřejmě pouštěli inspirativní filmy, předčítali si pohádky. Bavili jsme se i my — protože jsme všichni Češi, respektive jeden herec je Ukrajinec — o tom, co pro nás znamená vietnamská kultura, jak ji vnímáme a co si z toho na první pohled odnášíme.

Plánujete další projekty v lince „pohádek menšin“?

Určitě. Jak jsem zmínil, náš herec Fedir Kis je Ukrajinec a vedle Slováků u nás tvoří Ukrajinci největší menšinu, takže se ukrajinské pohádky nabízejí. Ještě se ale vrátím k těm vietnamským pohádkám — kdybych

to nejsou příběhy k vyprávění, ale spíš obrazy na divání.

Proto tedy prezentujete Vietnamské pohádky jako výtvarnou inscenaci?

Ano, doufám, že to bude komunikovat i s nejmenším divákem — míříme na šestiletého člověka a doufám, že ty obrazy budou dostatečně hravé, aby ho zaujaly. Samozřejmě je na pozadí vždycky nějaký kontext, nějaká metafora, kterou se snažíme zobrazit. Mnohdy ten obraz samotný i beze slov je bližší tomu, jak ty vietnamské pohádky vnímám já.

Když mluvíme o dětském divákoví — jak vnímáte současné české divadlo pro děti?

Myslím, že tvorba pro děti je zde podobně rozsáhlá jako tvorba pro dospělé. Jsou zde soubory, které se věnují tradičnímu loutkovému divadlu, kamenná divadla — z těch je mi nejbližší tvorba Naivního divadla, Draku a Alfý a také se je snažím pra-

v tom hrají peníze, osobně se snažím to dělat nízkoprahové, abychom mohli jezdit i tam, kde se divadlo normálně nehraje. Nežrídka se setkávám s tím, že by rádi pozvali *Romské pohádky*, ale bohužel na to nemají žádné peníze. Na jedné straně je provoz, na druhé zájem o kvalitu — ale to se vlastně týká čehokoli.

Je o Krtek zájem na školách?

Ano, mám radost, že se nám podařilo vybudovat poměrně silnou síť kontaktů. Sami se nám ozývají a ptají se, co budeme mít kdy nového, takže to mě těší. Jako všichni jsme se teď potýkali s tím, že jsme museli nějaké reprízy rušit, ale doufám, že náš formát je tak úsporný a malý, že to přežijeme.

Přejdeme k Suchému konstatování. Mohl byste tento projekt divákům představit?

Suché konstatování je pohybovo-divadelní intervence ve veřejném prostoru. Na začátku bylo zadání od Lenky Dombrovské, abych přišel s nápadem na nějakou takovou intervenci. Je to performance. Já jsem rybář a rád trávím čas u vody. Všiml jsem si, jak mě často dokáže překvapit iluze, kterou vodní hladina dělá. Seděl jsem u Sázy a viděl jsem plavce, jak plave uprostřed koryta, kde jsem si představoval určitou hloubku. Když se ten člověk postavil, měl vodu po pás a ukázalo se, že je tam ve skutečnosti mělko. Sáza je hnědá řeka, na dno není vidět, je to takový klam. Tak jsem si říkal, že by bylo fajn zkusit konfrontovat s tímhle jevem i diváky, respektive návštěvníky Prahy, a podařilo se mi najít poměrně zajímavou lokaci — u Křižovnického náměstí, na začátku Karlova mostu. Ta performance se odehrává v řece mezi prvním a druhým pilířem mostu, ale dá se na ni koukat z mostu i z náměstí, takže to není pod mostem, je to u něj. A co jsem tím sledoval — když jsme měli soustředění *Vietnamských pohádek* na chatě, potýkali jsme s tím, že vyschl pramen, který tam léta tek. Podobných příhod mám strašně moc z různých koutů republiky a všimám si toho, že to začíná být problém, že si lidé musí studny nebo vrty často prohlubovat a mnohdy ani to nestačí. Vnímám, že to je téma, kterým se budou muset zabývat příští generace, a naprosto se ztotožňuji s obavou, že kvůli vodě se budou vést války. Takže se na to snažíme humornou formou upozornit, ale nemusíte se obávat, není to žádný ekoterismus. Eva Stará, tanečnice a choreografka, ve vodě performuje, ale s tématem ekologie a apelativností se tam nepotkáte. Spíš jsme se snažili to téma jen vsunout do tohoto prostoru a performanci je pojmenovat. Ale jinak je to taková groteskní čtvrt hodinka.

Plánuje Krtek se v budoucnu ekologii věnovat?

měl srovnat vietnamské a romské pohádky: v těch romských je vždy nějaký silný příběh, je tam hrdina, kterého můžeme sledovat. Kompilaci, kterou jsme udělali, jsme vlastně poskládali z jednoho příběhu za druhým. Oni přirozeně tendují k tomu, že je tam úplně jasný syžet, vyprávění, konflikt. Zatímco u těch vietnamských pohádek je daleko silnější lyrická stránka, vykreslují obrazy, a pokud je tam nějaká pointa, tak jen velmi lehká, ve smyslu „... a od té doby každý třetí den v měsíci prší“. Končí to podobně, obrazem. Ty pohádky jsou takový melting pot vlivů kultur, které jsou s Vietnamem spojovány. Co je ale pro ně charakteristické a co pro mne bylo i největší výzvou, je, že

videlně sledovat. Mám pocit, že tam se tvoří to neaktuálnější, to, co mně přijde nejinspirativnější. Kdybych měl pojmenovat nějaký trend, tak myslím, že je to — vedle práce s novými technologiemi a snahou držet prst na tepu doby, abychom promlouvali k malým lidem jejich jazykem a prostředky, se kterými se oni běžně setkávají — tematicky pořád jedna a táž věc, musíte mít silný příběh, který můžete sdílet. Nejsem takový odborník, abych mohl hodnotit, ale mám pocit, že kdo si chce do školky pozvat paní s kytarou, která zazpívá na half-playback nějakou veselou písničku, tak si ji tam pozve, a kdo má osvětenější dramaturgii, tak sahá po něčem poučenějším. Velkou roli

Jmenuje se to *Suché konstatování*, protože nechci moralizovat. Jsem přesvědčený, že ekologie je hodně populární téma. Mám pokoru před přírodou a před stoletími a tisíciletími, která máme za sebou, a mám pocit, že člověk se mnohdy snaží mít pocit, že zrovna prožívá nějakou důležitou epochu, že zrovna v jeho životě se děje nějaká historická událost, která se už nebude opakovat. Že se hodně přeceňuje vliv člověka v přírodě. Zaměřuju se na lidskou společnost, na sociální problémy, to, že se to potkalo s dalšími projekty, které v rámci festivalu budou uvedeny, je spíš shoda okolností. Na druhou stranu je však pravda, že když jsme se na tom shodli, tak to znamená, že to téma je. Ale abych odpověděl na vaši otázku — myslím, že Krtek se ekologii spíš věnovat nebude.

Ze sociálních problémů, které zmiňujete — je nějaký, kterému byste se chtěl věnovat?

Dlouho mám v hlavě téma manipulace informacemi a fake news, informační gramotnost. Zamýšlím se nad tím, kde je nejurodnější pole, kde to téma zobrazit, a moc rád bych vyrazil do hospod, rád bych tam tohle téma otevřel. Ale produkčně je to složitá výzva a nejsem si jistý, že to klapne. Druhé téma, které mě zajímá, jsou ekonomicky vyloučené lokality. Nedovedu zatím říct, jestli z toho bude nějaká inscenace, ale myslím, že se

to týká strašně moc lidí, a doufám, že by mohlo být úlevné a divadelně smysluplné se tomu věnovat. Kdyby lidé mohli nějakou terapeutickou formou zjistit, že třeba v těch dluzích a trápeních nejsou sami. Ale to je čistě jenom teze.

Krtek funguje dvě sezony. Jak byste tu dobu zhodnotil?

Pro mě je překvapení, že to zatím funguje, protože mám ambici, aby Krtek nebyl dotovaný z veřejných finančních zdrojů. Vyzkoušel jsem si žádat o nějaké granty, ale mám pocit, že smysluplnost a užitečnost toho divadla spočívá i v tom, že nevysává veřejné finance. Grantový systém by měl podle mého podporovat ty, kteří dělají nějaké velké umělecké experimenty — za tuhle kategorii se však nepovažuji. Velkou produkční výzvou je, aby se naše projekty samy nějak užívaly, v čemž se hodně spoléhám na síť podporovatelů a partnerů. Jinak mám radost z toho, že se ta témata potkávají se svým divákem. Obrovský ohlas má liberecká procházka *Po stopách odsunutých Němců*, to mi dělá obrovskou radost. Mrzí mě, že se mi dosud nepodařilo sehnat partnera pro další reprízy, ale doufám, že se k tomu ještě dostanu. Vždycky, když se ozve někdo, že to byl super nápad, že ho to potěšilo, je to pro mě důkaz, že to má smysl. I když je to taková minimalistická platforma, kde se otáčí pár herců a je to všechno

dělané doufám že profesionálně, ale na koleni. Vždycky mám radost, když to budí emoce. Nedávno jsem dával rozhovor Českému rozhlasu, a ne vždycky ty emoce jsou pozitivní. Do deseti minut mi přišel naprosto hejtovací e-mail, proč se věnujeme cizincům a proč chceme dělat tyhle věci — i to je pro mě důvod, proč tohle divadlo dělám. Krtek podřívá jistotu, pohodlí a snaží se nepohodlná témata nastolovat. Je spousta divadel, zejména v Praze, která mají na programu inscenace, jež se zabývají aktuálním společenským děním, jsou kritické vůči politické, ekologické situaci, vůči všemu možnému, ale mám pocit, že je to tak trochu poplácávání se po zádech. Když se na něčem všichni shodneme, tak nevidím moc důvod, proč to pořád dokola opakovat. Trošku v tom vidím i pohodlnost na straně tvůrců i pohodlnost produkční. Mám dojem, že divadlo samozřejmě může vždycky oslovovat ty, kteří tam přijdou, což je úkol velkých institucí — diváka přivést, ne ho naštvávat nebo provokovat už předem. Ale já se Krtkem snažím oslovovat lidi, kteří by do divadla normálně nepřišli, proto si můžu dovolit mít témata odjinud. Nechci to srovnávat, myslím, že to jsou jiné divadelní disciplíny. Z produkčního hlediska je ale větší výzva prodat něco, co provokuje nebo je nepohodlné.

Ptala se Klára Metge

Ukázka

Krutý krtek — Vietnamské pohádky

1. Sluneční a Měsíční víla

- J** Na počátku světa panovala všude bezedná tma. Země byla mrazivá a bez života.
- F** Nefritový císař, nadpozemský bůh obřích postav, neměl syna, ale měl čtyři překrásné dcery, které otcovi pomáhaly. Nejstarší z nich byla Mat Troi, říkalo se jí také Sluneční víla.
- J** O něco mladší byla Mat Trang, Měsíční víla. Obě dostaly od Nefritového císaře za úkol rozehřát vymrzlou zemi. V té době totiž ještě Měsíc vysílal stejně teplé

paprsky jako Slunce. Obě víly, poslušny přání božského otce, dnem i nocí zemi prohřívaly.

- F** Dnem...
- J** ...i nocí.
- F** Najednou se Měsíční víla sklonila tak blízko k zemi, až hrozilo, že svým žářem vše spálí na popel. (k divákovi) Až se má sestra znovu přiblíží zemi, vezmi tuhle hrst prachu a hoď jí ho do tváře.
- J** Mat Trang se zalekla a k zemi se už nikdy tolik nepřiblížila. Dodnes můžeme vidět památku, kterou si nese Měsíční víla na tváři.

Zejména při úplňku jsou patrné skvrny na jejích kdysi hladkých lících, které tam nechal prach. A kdykoli si vzpomene na svou pohanu, začne zahalovat tvář.

- F** Od oněch dob zemi zahřívá svými paprsky jen Sluneční víla.
- J** Měsíční víla se ale stala přítelkyní boha moře. Ten bez hnutí jako obrovská želva leží na dně oceánů. Jedinou známkou života je jeho dech. Když se nadechne vody, aby měsíční vílu pozdravil, voda v moři klesá — je odliv; když se s ní potom při výdechu loučí, z plic se mu valí ohromné spousty vody — nastává příliv.

Bakterie mě baví!

Rozhovor
s Elenou
Pecenovou

Zdá se, že jsi typ renesančního člověka, respektive umělce — jsi básnířka, výtvarnice, herečka nebo spíš performerka. Zapomněl jsem na něco?

Ještě studuji v Olomouci výcvik v pohybové terapii. Psychologie a pohyb, to jsou mé dva důležité zdroje. Je to zvláštní, ale to tělo hrozně psychických procesů urychluje. Jde se poměrně rychle k jádru věci, k emocím. Ta terapie to celé hezky zakotvuje. Dává mi smysl se jednou věnovat jiným lidem a pomáhat jim s různými životními situacemi. Je to cesta srdce. Taková cesta se mi líbí.

Pokud jde ale o ty umělecké projevy, v kterých se cítíš nejlépe, nejjistěji, tak říkáš „jako doma“?

To je těžké. Asi v psaní, to je vášeň — prostor textu. Performance ke mně zase přistupuje přirozeně a není to tak na sílu. I když vlastně dnešní

klasifikace umělce obsahuje všechny tyhle polohy, takže je to vlastně jen jedna.

Na festivalu se mj. prezentuješ projektem Fimbrae attachment, který má v názvu zvláštní dovětek „performance / 2020“ — znamená to, že existuje ještě nějaká Fimbrae attachment v jiné než performativní podobě a v jiném než letošním roce?

To je běžný výčet základních informací, které se používají k popisu uměleckého díla, například v portfoliu. Název, médium a rok vzniku. Vlastně by mě ani nenapadlo, že to vyvolá takovou otázku. Zajímavé. Ale možné to je, nedávno jsem vlastně takhle performativně zrekonstruovala text, ze kterého jsem pak následně použila jen to jádro. Stát se to rozhodně může.

Samotný název Fimbrae attachment je ostatně taky zapeklitý. Pokud jsem si

všechno dobře přeložil, jde o jakési bakteriální štětky, kterými bakterie získává živiny a umožňují jí držet se hostitele, je to tak? Lákají tě bakterie?

Je to tak. Název implikuje vlastně celý obraz, který bude možné vidět na mé performance. I to samotné slovo, attachment, má silný psychologický význam. Jde o určitou silnou vazbu na „něco“. Bakterie mě baví! Ostatně jako všechno mimo-lidské. Baví mě spekulovat o úplně jiném vnímání, než je to lidské. U téhle performance vlastně jde hlavně o to, že jsme přímo závislí na tom mimo-lidském. Uprostřed lidského těla je ještě další úplně jiný mikrobiologický svět. Bakterií a jiných mikroorganismů je v těle vlastně ještě více než „našich“ buněk.

Z anotace performance je patrné, že se budeš točit kolem lidského těla. Z některých tvých dostupných básní se zdá, že tě tělo, zejména to lidské, fascinuje (líbí se mi

dvojverší „tisíce malých srdcí / pro pohyb jedné ruky“, jež by klidně mohlo být v mottu performance, pokud jsem všemu porozuměl dobře) — je to skutečně něco, co tě provází celou tvorbou?

Asi se nedá říct, že lidské tělo je ústředním tématem toho, co mě zajímá. Spíš mě zajímá, jak vyjít ze sebe. Jakýmikoliv způsoby. Samozřejmě abychom mohli vystoupit, musíme nejdřív znát sami sebe, abychom mohli říct, toto jsem já a tohle už ne. V současné době je to hlavně téma hranic, které z toho přímo vyplývá. Těším se, co to bude za rok.

Loni ses prezentovala na společné výstavě s názvem *Techniky truchlení*. Poněkud to evokuje smrt. Je náhodou, že se prezentuješ jako hlavní autorka vizuálu letošní nextky, která je smrti zasvěcená? Jsi dekadent?

Náhoda to je, ale určitě je to také synchronicita. Smrtí se poměrně hodně zabývám, ostatně asi jako každý. Je to takové největší lidské mystérium. Dlouhou dobu byla smrt tabu. Vlastně asi pořád ještě je. Kdo z nás by se dokázal postarat o mrtvého a přijít s ním třeba skrze pohřební rituál do kontaktu? Problém je, že se moc s tím tělem identifikujeme, stavíme na něm vlastní já a pak se nám nechce koukat na to, že prostě jen odpadne — což je samozřejmě druhý extrém toho, o čem jsem mluvila na začátku. Musíme ho prožívat a milovat, ale nelpět na něm. Ale asi jo, jsem dekadent.

Na co se má tedy divák tvé performance připravit?

Na pomalost, minimální fyzickou akci, která se artikuluje po dobu celé performance. To je právě to zajímavé na pohybu, s každým dalším pohybem se mění význam toho, co jako diváci interpretujeme. Celá performance je vlastně rozhýbaný obraz, není to představení. Zajímá mě, co pomalost umí — ona má vlastně dost důležitý socio-kulturní význam. Pracuji také s rozpínáním a smršťováním času — samozřejmě skrze vnímání diváků a hudbu. Poté také s měřítky skrze vztahy jednotlivých performerů. Samotné umístění má také své opodstatnění. Je důležité, aby diváci nesevěděli, aby procházeli, aby svůj pohyb konfrontovali s pohybem performerů. Nevědomky pak povedou dialog, který je pro mě jako pro tvůrce důležitý.

Jak se vůbec studentka AVU dostane k performanci na takové úrovni, že se ocitne i na PQ 2019?

Díky Švestkovému dvoru a Divadlu Continuo, za což jim musím ze srdce poděkovat. Díky mezinárodnímu divadelnímu projektu, který jsem díky nim podstoupila, jsme vytvořili s Felixem Baumannem, Jakubem Štouračem,

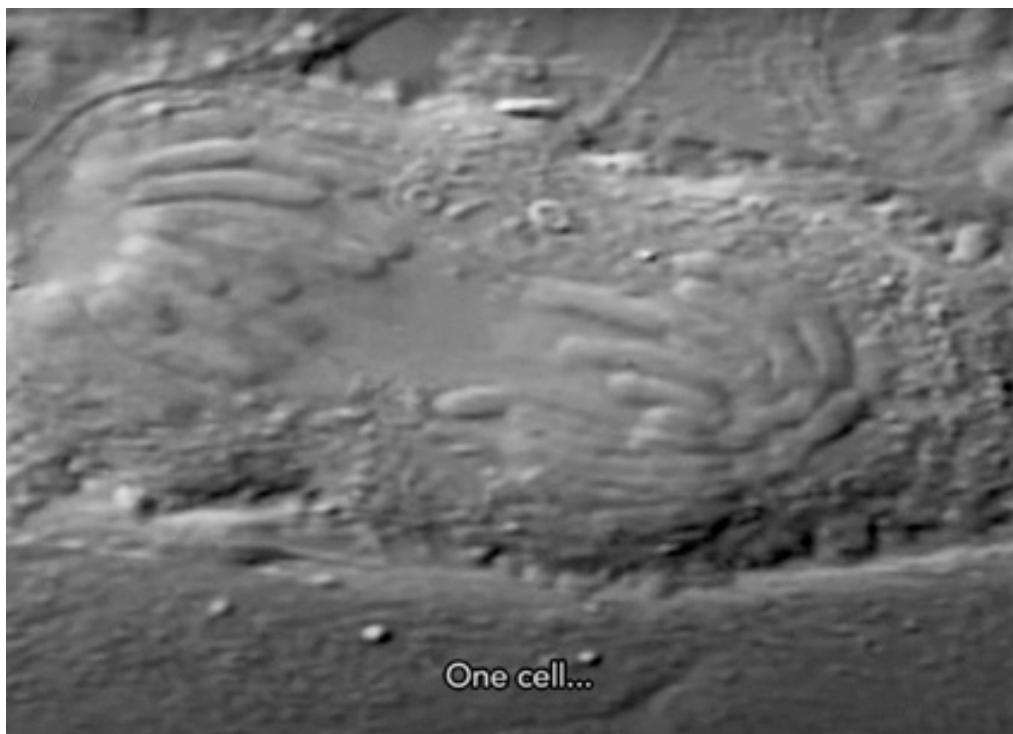
Pilouem Bargem a Bobanem Bregovičem osmiminutovou scénu, ze které pak vzniklo celé představení. Felix, mimo jiné člen Divadla Continuo, to poté celé režíroval. Byl to intenzivní rok, jezdili jsme po rezidencích a dávali si do těla. Byla to nádherná práce. Z toho vykvetla vlastně moje láska k pohybu. Je to úplně jiný svět. Pohyb má své vlastní zákonitosti. Naučila jsem se tam také pracovat s pozorností diváka a vůbec s dynamikou vnímání.

Ještě k poezii — loni ses dostala mezi oceněné na poměrně prestižní literární soutěže Básne SK/CZ, byla jsi mezi deseti finalisty Literární soutěži Františka Halase, pracuješ na sbírce?

Pracuji, ale zatím jsem se nijak nepídila po nakladateli. Asi čekám, až to samo vyplyne. Nechci na to tlačit. Vlastně, když se tak ohlédnu

se zpěvem v mých performancích už probíhají, ale ještě je k tomu daleká cesta. Možná v diplomantské práci za dva roky. Jinak film, no, s ním samozřejmě koketuji, nebo teda spíš s videem, ale to střihání a všechno — nemám na to trpělivost, ale dokážu si představit spolupráci s někým, kdo pro to má cit. Jinak dost často používám filmové „triky“ ve svých textech. Je to vlastně hrozně zajímavá sféra. Když například dohrává ještě zvuk z předchozí scény a už je na obraze scéna druhá — je toho spousta.

Ptal se Dominik Melichar

zpět, ty texty se kterými jsem prošla v Básních a v LSFH, už vyčleňuji ze svého básnického „kánonu“. Za ten rok se toho hodně změní.

A nakonec ještě zpět ke všem tvým profesím — nechybí v seznamu hudba a film? Máš v tomto ohledu nějaké plány?

Hudbu jsem dlouho jen pasivně přijímala, ale od té doby, co jsem se svým současným přítelem, tak se do ní více propadám, protože je hudebník — učí mě ji vnímat. Hudba má vlastně mnoho společného s pohybem. Je to další zajímavý svět a určitě, až to dojde do nějakého bodu, tak s ní začnu také pracovat. Ostatně víze

Anketa Tsunami

Kdy a proč zemřelo divadlo?

Když jsi zemřel ty, poslední diváku.

Karel Kratochvíl

Jana Orlová o smrti

(z rukopisu sbírky)

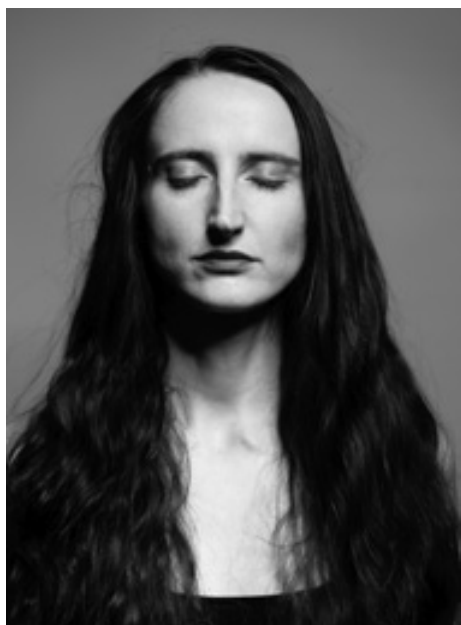

Foto: Valentyn Kuzan

Nasedneš na smrt
je horká a létá
sám si strhneš kůži
cejchu vstříc

Jsem zde proto
abych byla mrtvá
nemám věk
nejsem žena
a to je dráždivé

**

Být ještě divnější než divná
smutek jako kloubní výživa
pít smutek, být smutkem
ňadry zlatě zasazena do země
Usmívám se, ano, pode mnou
svítí pohlaví poustevnice
Tak zvláštní bolesti cejchu
srdce, v klidu jeden po druhém

Smrtka v baloňáku
pravidelně líná
venku jen tak bez kalhotek

Prý jsme mrtví, říkají
Jaro je temné, píchá
najednou srdce i pohlaví
Ve Slunci je chlad
vnitřnosti náhle mlčí
a víčka lisují vlhkost
Slunce je ostré, říkají

S.d.Ch. Tutáč na Tenerife

Úryvek scénáře

Foto: Anna Černá

kardinálská verze

čili ostrovní karanténa věčně budoucího ministra kultury
čili kulturní pozeňnaní nouzového stavu
čili tři hegemoni a podržtaška

pět sezón nového seriálu z epicentra náročné zábavy

DÍL I. NADĚJNÉ VYHLÍDKY

„Jak se takhle sluníčko sklání do svýho mořskýho hrobu, mám pocit, že prožíváme pozeňnaněj čas.“

„Slávku, situace je jasná. Tahle fáze kulturní obnovy nám vyšla na jedničku!“

„Zákaz shromažďování a povinný nošení náhubku, to je splněnej sen všech kulturministrů.“

„Navíc znám případy, kdy podtržená kultura jako Fénix z popela už nevstala...“

„Já znám jenom takový případy... a navíc mi byl ten vokřídleněj kůň s rohem vždycky nesympatickej.“

„My, ale, musíme dál! Do roka a do dne chci všechny ty divadelní spasitele a literární spasitelky vidět v rouškách bederních!“

„I výkvět?“

„Trojkomplot Městská divadla pražská především!“

„Ale paňmáma kvalitní český literatury je na Tajvanu.“

„To by tam mohla zůstat. Ona Dene-marková je spíš amatérská sinoložka a samozvaná epidemioložka.“

„A obejdeme se bez jejího spasitelskýho syndromu?“

„To ukáže čas.“

„Takže, jestli je to všechno, skočím do ledničky pro Coronu.“

„A já namíchám piňákoládu tady pro našeho hostitele, jehož obor také hraje o přežití.“

„Díky... Soubuznys se zmátoří, poněvadž ho lidi vyžadujou i za války.“

„Aha... A co vám, Michale, bude nejvíc chybět ze současné zanikající kultury?“

„Vlasta Burian.“

(...)

DÍL 4/II. UMĚNÍ A KULTURA

(v minulém díle řádila breberka a vnímavějším došlo, že i třetí a čtvrtá řada má svoje PP a neznamená to Plastic People)

„Také už se těšíte na všechna ta

umělecká díla inspirovaná zprávami a eseji o pandemii a vznikající s podporou evropských institucí, Eminence?“

„Jak jinak...“

„Takže, podle vašeho ironického tónu soudě, se modlíte spíše za návrat umění a kultury do lůna Církve, ne?“

„Chraň Bůh! Vám to říct mohu... Církev sama o sobě je umění i kultura.“

„Potom se tedy nejspíš, s výjimkou Zepteru, modlíte za totéž, co já.“

„Ano. Modlím se k Panně Marii, aby současný stav trval tak dlouho, až nám z uměleckého provozu zůstane to čisté a pevné.“

„Ochotnická divadelní představení, samizdaty na cyklostylu, domácí vernisáže a soukromé koncerty?“

„Přesně.“

„A co nové umělecké obory?“

„Ty, za skromného přispění mých přímluv u svatého Lukáše, těžce amatérské a na pokraji zájmu už jsou, ne?“

„Vy byste měl být papežem!“

„Za to se modlím přímo ke Kristu.“

Nikdo neví, co je smrt, a přece se jí všichni bojí, jako by uznávali, že je pro člověka největším zlem. Co když je ale pro člověka největším dobrem? Strach ze smrti nám brání prožívat přítomnost, žijeme plánováním, a přesto nám i budoucnost stále uniká. Dobrou přípravou na smrt může být filozofie. Snad ji dokonce můžeme podobně jako Sókrates prožít s úsměvem na rtech. Třeba nanečisto v hotelu Chateau Switzerland... Tak — *Happy end v hotelu Chateau Switzerland* — se jmenuje zatím poslední projekt souboru Depresivní děti touží po penězích v čele s Jakubem Čermákem, který si podmanil bývalý klášter svatého Gabriela na pražském Smíchově a dočasně z něj udělal „ideální“ výchozí stanici k cestě na druhý břeh.

Zábava s igelitovým pytlíkem na hlavě

09

ned po vstupu do bývalého kláštera, ale i bývalé pošty, je nabídnuta možnost vyfotit se v rakvi s bublinou „Už to mám za sebou! #konečně!“.

Jako by umírání mělo být opulentní zábavou, podobně jako fotokoutky na plesech. Polonahé ženy a muži na každém rohu, jako hostesky, majordomové, animátorky a průvodci, zase připomínají dekadentní party

jak vystřiženou ze Schnitzlerových *Snových novel*. K dispozici je i slavnostní menu událostí, které můžeme zažít, v němž nechybí pralinky ani víno. Před cestou k vlastnímu happy endu je však třeba si vyslechnout tzv. inspirativní řeč, de facto přednášku filozofky Anny Hogenové o filozofické reflexi umírání v pojetí myslitelů od Platóna přes Pascala po Heideggera. Z čistě divadelního hlediska Hogenové řeč lavírovala na hranici přestřelu. Myslitelka neopustila klasickou filozofickou řeč se všemi svými nejednoduchými obraty a navíc se poněkud zamotávala do samé podstaty sdělení — člověk dle ní by si neměl užívat života na zemi, ale celý jeho průběh se připravovat na smrt, jedním dechem však dodávala, že největším zlem je plánování a neustálý člověkův život v čekání. Rozpačitost asi vládla na obou frontách,

jak pro v nezvyklé situaci se ocitnuvší filozofku, tak pro diváctvo nečekající hned zkraje takovou, navíc ne moc zvládnutou kládu. Následující výstup s operními áriemi (na který je ostatně divák produkcí Depresivních dětí zvyklý) v doprovodu spoře oděných žen a dívek byl sice srozumitelným oponentem dosavadní akademičnosti, ale stěží mohl nastolený kurz „představení“ zvrátit.

Během operního vystoupení je připravováno tělo jedné z dívek na „odchod“. Všudypřítomný patos tu ostře kontrastuje se smrtí jakožto nevyhnutelným a zcela obyčejným faktem. Tělo na konci odvážené na obyčejné pryčně kontrastuje s honosně zdobenými rakvemi a vyžehlenou košilí umrlce. Pořád jsme v zastřešené klášterní rajské zahradě lemované antickými sloupy, osvětlené jen sporadicky, celá opera

tak vyznívá spíše jako dekadentní obřad. Kdyby tady představení skončilo, nešlo by mu vlastně nic vytknout, možná snad jediné zavádějící slovo „imerzivní“ v programu a nepřiměřenou hodnotu vstupenky. O imerzivní divadlo vsutku nešlo, o dokonalý vizuální zážitek ano. Jenže konec nebyl. Imerzivita ovšem taky ne.

Diváci se měli rozdělit do čtyř skupin, podle preferovaného způsobu setkání se smrtí. Vybírám si možnost navštívit „aukční dům“ Carpe diem. Tři performerky draží předsmrtnou posmrtnou masku a tajemný obraz. Přitom se ptají, zda je divadlo živým uměním, a pokud ano, je všechno ostatní umění mrtvé? Proč jsou kánony plné mrtvých autorů a žijí jejich díla? Odpovědi se nám nedostane. Děj v malém sále graduje možností koupit si vykonání vraždy. Cena za výstřel do mlžného oparu? Tisícikoruna.

Druhá rovina, v případě mé volby, otevírá témata kultury. V průběhu dražby mi vytanula na mysl Hannah Arendt a její esej o rozkladu kultury, ke kterému dochází v tu chvíli, kdy se z umění stává pouze další předmět k prodeji či prostředek k sebezdokonalení. V této aukci je nám nabízeno obojí, posmrtná maska je „krásný předmět domů na policičku v kuchyni“, ale i cesta k poznání „masky, kterou si každý v životě nasazujeme“, což se odráží v konečné ceně — tři tisíce korun. Akční (a tedy o něco živější) umění je pak konzumováno jediným divákem, který vidí obraz, inspirovaný smrtí statisíců lidí při morové ráně, ztvárněný ostatními diváky v kostýmech, za doprovodu klasické hudby a kouře. Paradoxně nejvíce znejišťující situace vychází z divácké aktivity, nikoli z režie. Dva diváci se baví představou vraždy a dohadují se navzájem, zda je možné si vybrat (po zaplacení

samozřejmě, ať už hotově či kartou, v místnosti je pro tyto účely i funkční bankovní terminál), koho v místnosti zabít. Vychází jejich smích z absurdity toho momentu, z upřímného pobavení, trapnosti či strachu? V takové chvíli je mi opravdu nepříjemně. Připomněla se mi Maska červené smrti, o karnevalu a hýření v době morové rány. Nechci vůbec hledat paralely k dnešní době, spíš jen připomenout myšlenku, že hrát si na smrt je sice zvráceně veselé, strach se ale přebít vtípem nedá, a to především ve chvíli, kdy někdo nabíjí pistoli. V pokoji se zábavou už o žádný přesah k úvahám o smrti nešlo ani za mák. Estrádní vystoupení s upovídanou konferenciérkou a značně bizarními čísly tří umělkyní úspěšně balancovalo mezi trapností a tiskivostí. Víc si ale divák neodnesl.

Po volné čtvrthodince a znovu shromáždění na schodech jsou divákům dány k výběru různé happy endy. První dobrovolník souhlasí s možností prožít svou smrt jako Ježíš. Poté, co na sebe vezme všechny hříchy (mj. jmenovitě i hříchy Donalda Trumpa, Adolfa Hitlera nebo hříchy všech postižených; paradoxně největší pobavení v publiku vyvolalo přijetí za své hříchy českého národa), vydá se na křížovou cestu schodištěm. Následuje přesun do hlavního sálu, kde jsou nabízeny konce soukromé v různých podobách (sladký konec, domácí konec, poprava, smrt v bordelu...) a konce veřejné (v hotelovém pokoji, pro zamilovaný pár, danse macabre...), vždy za účasti dobrovolníků z publika. Ti, kdo zůstanou „naživu“, pak mají za úkol roztřídit pozůstalost a zeptat se do prázdna, zda a proč má cenu žít. Ani zde se odpovědi nedočkáme.

Ještě jednou se vrátím k Hanně Arendt a jejímu pojetí konzumace masové kultury. Arendt píše, že

umělci a intelektuálové přetavují složitá témata do lehce stravitelné formy, z kultury se stává zábava, jejímž účelem je především být funkční. A tak i zde se při představení otevírají velká témata — ať už je to onen zmiňovaný strach ze smrti, smrt umění či smrt autora, konce násilné a nedobrovolné, konce v nemohoucnosti a závislosti na druhých, konce v šílenství... Tvůrci a s nimi i diváci však jen kloužou po povrchu, nic není prozkoumáno do hloubky. Všude proklamovaná imerzivita se nekoná, scénografie není k osahání, divák je jen tupým turistou neustále někým z produkce organizovaným. Hlavně se neodchýlit od plánu. Paradoxně se tak křivě naplňuje oblouk započatý úvodní filozofickou úvahou. K žádné myšlence, kterou představení vyvolá, se neprobližme víc, než by nám bylo příjemné. Protože když budeme umírat v hotelu Chateau Switzerland, budeme si hrát na zábavu, zábavu s igelitovým pytlíkem na hlavě. Těžko se tak dostaneme ke katarzi.

Veronika Macková
a Dominik Melichar

EXITUS TEATRALIS IMPOSSIBILIS

rostředí nepřehledné džungle a svižné tempo odpovídalo současné době, kdy nevíme minuty ani sekundy, ať jde o existenci čehokoliv. Režisérka a performerka Linda Straub (Spielraum Kollektiv) a herec, hudebník a designér švýcarského původu Philipp Schenker v cestovatelských outfitech se probírali výtvarnou instalací mikrosvěta a za pomoci oka videokamery pro nás objevovali výjimečné tvory, jimž dávali pseudolatinská jména.

Hned prvním byla desetičlenná stonožka, respektive dvacetinožka, tvůrčí skupina 8lidí. Poctu za Objev roku (za projekty *Press Paradox* a *La Moneda*) si přišli převzít čtyři z nich a strkanice s mikrofonem byla ukázkou toho, jak obtížné je pro takový kolos učinit první krok. Následující záběr na šiky autíček odtajnil Producentův počín roku. Drive-in projekt *Art Parking* v Pražské tržnici si vymyslel Karel Kratochvíl a zprodukoval Jakub Vedral, jimž streaming divadla a koncertů během lock downu připadal sice „fajn, ale trochu jako líbání přes roušku“, a tak nám umožnili sledování živé kultury zpod ochranného štítu automobilů.

V třetí kategorii, Publikační čin roku, se vyznamenalo — Schenkerovými slovy — tříhlavé hejno šplhavých ptáků druhu „criticus graphus“, schopné šťourat v mršinách i nedozrálých plodech a produkovat neuvěřitelné množství textů. Zakladatelé oceněného webu *Nadivadlo* Vladimír Mikulka, Jakub Škorpil a Martin J. Švejda připomněli jména někdejších spolupachatelů Jana a Jitky Šotkovských, Vojtěcha Varyše, Michala Zahálky a Evy Kyselové, i současné plnohodnotné členky *Nadivadla* Barbory Etlíkové.

Cynický dotek reality pocítilo publikum, když videoprojekce narazila v útrokách džungle na tvář alfa samce Andreje Babiše. Avšak skutečným alfa samcem večera se stal Jakub Čermák, poctěný titulem Osobnost roku za vedení alternativní scény Venuše ve Švehlovce a souboru *Depresivní děti touží po penězích*. „Provokativní tvor mnoha tváří a věků, autor mnoha facebookových štěků k potrhání, mistr kousavého humoru schopný sebechvály i sebeironie, velmi výkonný běžec na dlouhé tratě, vládce divadelního prostoru a krotitel uměleckého gangu“ na místě konečně přiznal, že jeho nedávné, zřejmě velmi diskutované kulaté narozeniny, byly čtyřicáté. Právě zisk zrcadlové masky od výtvarníka Petra Nikla totiž dokazuje, že nyní je jeho věk patřičně ospravedlněn. Všichni přítomní tak byli svědky magického okamžiku, kdy jedno z depresivních dětí „převzalo odpovědnost za svoji dospělost a zároveň si zajistilo nesmrtnost v divadelním světě“.

Vrchol patřil bardům s aurou šamanů. Poctu Projekt roku převzal brněnský básník, herec a režisér Ján Sedal za nezlomnou vůli a autorský

Přenesete-li vybrané buňky z odumírající kultury do čerstvého růstového média, vznikne nová subkultura. O tom ostatně vypovídá i kresba embrya neidentifikovatelné kreatury s Yorickovou lebkou v žaludku od Eleny Pecenové, která vizualizuje letošní motto. Smrt divadla neboli *Exitus teatralis*, jak ho přeložila moderátorská dvojice 18. ročníku udílení Pocty za alternativní umění, naštěstí nenastala a nenastane, dokud se mezi námi vyskytují „inovativní a invazivní živočichové“. Právě jim patřil slavnostní večer v sále divadla Komedie.

projekt *Vyplním šaty své tělem svým*. Společně s hudebníkem Tomášem Vtípilem ho provozuje v intimě své „bytové nory“, která se po Sedalově těžkém úrazu hlavy proměnila v útočiště a nyní i scénu jeho rebel-ského ducha, vítězícího nad hmotou i odumíráním buněk. Jak se říká, tvůj konec je tvůj začátek a konec-konců, hledačství nikdy neumírá. Poté jsme zamířili už přímo k Živoucímu pokladu. Z „citlivého chlupatého nočního motýla, který dokáže splývat s okolím“, se vyklubal divadelní fotograf Viktor Kronbauer. Superlativů na adresu legendy zaznělo nepřehledné množství, a snad proto odlehčil režisér Divadla Continuo Pavel Štourač laudatio vzpomínkou na vteřinu, kdy jeden úžasný snímek zahynul ještě před narozením, protože si fotograf v neskutěčném dusnu divadelního sálu právě otřel pot z čela. „Viktor je pro mě zjevením a je infikovaný. On se infikoval od Jaroslava Krejčího, protože to, co dělá, není otázka racionální volby. To je posedlost, to je virová infekce, na kterou není očkování a která se nedá léčit,“ řekl Štourač a řeč uzavřel větou, kterou považuje za imperativ a zároveň leitmotiv celé Kronbauerovy profesní tvorby: „Když máš v ruce fotoaparát, tak hlavně nelži.“ Důkazem výjimečnosti Živoucího pokladu budiž fakt, že o půl hodiny později přebíral hlavní cenu 2. ročníku Přehlídky divadelní fotografie 2020. Vyhlášení výsledků soutěže Institutu umění — Divadelního ústavu vyplnilo druhou polovinu večera ve scénické džungli, tom inkubátoru nových dravých kultur, pro něž bude smrt nakonec vždy víc objektem hodným zkoumání než hrozbou nějaké definitivy.

Veronika Boušová

Program

Sobota 19. 9.

Divadlo Komedie
(Jungmannova 15/1, Praha 1)

14.00 Krutý krtek: Vietnamské pohádky PREMIÉRA

Výtvarná inscenace vychází z asijské mytologie a přináší nejen malým českým divákům pohled do kultury vietnamských lidových pohádek — do kultury menšiny, se kterou se setkáváme v mateřských školkách, zelenářských večerkách i „čínských“ restauracích.

Pro děti od 6 let
Režie: Krutý krtek

Hrají: Johana Schmidtmajerová, Fedir Kis

16.00, 16.30, 17.00 a 22.00 Jana Orlová: Smrt divadla! PREMIÉRA

Divadlo umírá každý den a každý den znovu vstává z mrtvých. Bude tento cyklus někdy ukončen? A jak? Výklad karet je nejlepším zdrojem informací... A zvědavost základem umělecké tvorby. Klíčové je umět se správně zeptat.

Intimní zážitek pro malou skupinu diváků.
Není vhodný pro osoby trpící těžšími formami klaustrofobie.
Performuje: Jana Orlová

19.00 Elena Pecenová: fimbrice attachment / performance / 2020 PREMIÉRA

Mimikrické napodobování mikro-organismu. Člověk už není tělo, člověk je více těl. Dialog mezi člověkem a bakterií vznikající pohybem. Buňka obsahující čtyři těla. Obhacování jazyka, jazykem druhým. Artikulace bříšního mozku.

nakonec
bude dýchat všemi organismy najednou,
řekla
Koncept: Elena Pecenová

20.30 S.D.Ch.: Tutáč na Tenerife PREMIÉRA

Ministr kultury Tutáč se ocitl v době stranou a vládou řízené pandemie. Proto se společně se svým sekretářem Slávkem Jandákem přesunul do vily Michala Davida na Tenerife, kde se tento neuchopitelný diskokrál ukrývá před světem, který opěvuje. Přijďte si opět poslechnout (slovy nejmenované a erudované kritičky) „palbu do laciných terčů“.

Hrají: S.d.Ch. a Ladislav Čumba

Bývalý klášter svatého Gabriela na Smíchově (Holečkova 106/10, Praha 5)

19.00 Depresivní děti: Happy end v hotelu Chateau Switzerland

Imerzivní divadelní projekt slibuje mimořádně intenzivní pobyt v luxusním ubytovacím zařízení, kde budete chtít snít svůj věčný sen. VIP party s možností noclehu má na programu koncert komorní hudby, módní přehlídku i poslední večeři, lze využít hotelové wellness i konzultace s výškoleným a vždy ochotným personálem. Hotel přirozeně nabízí i řadu tematických pokojů, vždy s vyhlídkou na druhý břeh.

Program bude připraven pro ty, co chtějí něco zažít, i pro ty, co chtějí jen sledovat.

Režie: Jakub Čermák

Hrají: Anežka Rusevová, Angelina Rud, Barbora Šupová, Becka McFadden, Eva Kývalová, Markéta Pšcholková, Matylda Habartová, Nicole Adelman, Paulina Dobosz, Petra Mošovská, Tanita Yanková, Veronika Hurtová a další.

Neděle 20. 9.

Vltava (za druhým a třetím pilířem Karlova mostu od Staroměstského náměstí)

14.00, 15.00, 16.00 Krutý krtek: Suché konstatování PREMIÉRA

Divadelně-pohybová intervence ve vodě — ve veřejném prostoru, který je utopený pod hladinou pozornosti.

Smyslem site-specific performance je upozornit na klamně zdání bohatosti vltavského koryta v Praze, ale i dalších českých a moravských řek, které se kvůli suchu stávají ze „splavných“ a „sřizdných“ spíš „broditelnými“.

Koncept a režie: Krutý krtek
Performuje: Eva Stará

Hotel Opera

20.00 Karina Kottová, Tomáš Pospiszył, Matěj Samec: Svět, v němž žijeme? PREMIÉRA

Site-specific výstavně-divadelní projekt přibližuje východiška umělců spjatých se Skupinou 42 a konformuje je se situací současných autorů, pro které je planetární krize a potřeba umění coby aktivního činitele základem tvůrčího uvažování.

Text inscenace bude především kompilací úvah současných umělců, filosofů, teoretiků a literátů, které vybízíme k reakci na kanonický text „Svět, v němž žijeme“ z roku 1940 kritika a teoretika Skupiny 42 Jindřicha Chalupeckého.

V rámci programu Společnosti Jindřicha Chalupeckého.

Koncept: Karina Kottová, Matěj Samec, Tomáš Pospiszył

Hrají: Lucie Domesová, Anita Krausová
Performance: Kateřina Olivová, Miss Summer Erratic

Autorky a autoři textů: Vasil Artamonov,

Jan Bělíček, Petra Hůlová, Václav Janoščík, Markéta Magidová, Tereza Matějčková, Roman Štětina, Tereza Semotamová, Adéla Součková
Produkce: Sára Davidová

Bývalý klášter svatého Gabriela na Smíchově (Holečkova 106/10, Praha 5)

19.00 Depresivní děti: Happy end v hotelu Chateau Switzerland

Pondělí 21. 9.

Vltava (za druhým a třetím pilířem Karlova mostu od Staroměstského náměstí)

14.00, 15.00, 16.00 Krutý krtek: Suché konstatování

Ponec — divadlo pro tanec (Husitská 24A/899, Praha)

20.00 Michal Záhora: Obrat konce PREMIÉRA

Taneční inscenace vycházející z hlasů lidí okolo nás a z učení teologa a přírodovědce Pierra Teilharda de Chardin.

Jsme schopni odhadnout vývoj Evropy? Nemůžeme se posunout víc jak o milimetr, přestože máme veškeré kompetence: svobodu i množství alternativ. Nic se neděje. Vůbec nic se neděje. Ale vše máme pod kontrolou.

Choreografie, režie: Michal Záhora
Tanec: Helena Arenbergerová, Katarzyna Kamecka, Lukáš Lepold, Michal Nagy, Nikola Němcová

Úterý 22. 9.

Skautský institut (Staroměstské náměstí 4/1, Praha 1)

19.00 Vanda Kavková: Vývar

Session na pomezí autorského čtení a zpívané poezie. Na kost ohryzaný poetický vhled do manželské korespondence. Intergalaktická elektronika a moravská dědina v porci hovězího vývaru.

Účinkují: Vanda Kavková a Ivan Manolov (kytara)

Ponec — divadlo pro tanec (Husitská 24A/899, Praha)

20.00 Michal Záhora: Obrat konce

Hotel Opera

20.00 Karina Kottová, Tomáš Pospiszył, Matěj Samec: Svět, v němž žijeme?

Středa 23. 9.

Hotel Opera

20.00 Karina Kottová, Tomáš Pospiszył, Matěj Samec: Svět, v němž žijeme?

Čtvrtek 24. 9.

Ateliér ve Vysočanech (K Žižkovu 282/9, Praha 9)

19.00 Tváře Pekla (vernisáž výstavy Adriana Kukala)

20.00 Petr Krusha: Průvodce peklem_Lido dí Dante PREMIÉRA

V prostorové performativní instalaci s živým hercem se prolíná literatura, moderní pantomima, tanec a nové technologie.

Samostojný objekt tvořící scénu a prostor, promořený kamerami, světly, monitory, reproduktory, kontaktními mikrofony, čidly či krokovými motory vytváří kontrast k intimnímu, subtilnímu a krásnému. To vše je protkáno poezií a příběhy Petra Borkovce. Koncept a performance: Petr Krusha

Hotel Opera

20.00 Karina Kottová, Tomáš Pospiszył, Matěj Samec: Svět, v němž žijeme?

Pátek 25. 9.

Divadlo X10

18.00 Spielraum Kollektiv: Recyquiem — Pohřeb plastové láhve PREMIÉRA

Rajská performance a rituál ve spolupráci performerů, tanečnice a hudebníků. Pohřeb neustálého balení všeho všudy a všude. Hledání emotivního rituálu rozloučení se s obaly a jednorázovými produkty. Vážíme si toho, co vyhazujeme? Jakou to má hodnotu jako předmět a pro nás osobně? Hodnotná schránka nás opouští příliš brzy, zbytečně brzy...

Kocept: Spielraum Kollektiv

Účinkují: Philipp Schenker, Linda Straub, Andrea Miltnerová, Šimon Janák, Jan Červenka, Matěj Vošický

20.00 Koncert Pohřební kapela

Nevšední hudební společenstvo působí na naší scéně od roku 1998, hraje české, moravské i slovenské lidovky ve svižném tempu laděné do ska, punku, hip hopu, folku, reggae i world music.

Hotel Opera

20.00 Karina Kottová, Tomáš Pospiszył, Matěj Samec: Svět, v němž žijeme?

Sobota 26. 9.

Ateliér ve Vysočanech (K Žižkovu 282/9, Praha 9)

20.00 Petr Krusha: Průvodce peklem_Lido dí Dante

Hotel Opera

20.00 Karina Kottová, Tomáš Pospiszył, Matěj Samec: Svět, v němž žijeme?

Neděle 27. 9.

Bytové divadlo v Brně (Odjezd z Prahy 15.20, návrat 23.15)

15.00 Ján Sedal: Vyplním šaty své tělem svým

V zádveři vesmíru, mezi postelí, stolem a oknem vlastního bytu. Básník, herec, režisér, nezaměnitelná osobnost Ján Sedal se vrací ke scénické tvorbě v hraničně intimním díle, které ve spolupráci s hudebníkem Tomášem Vtípílem zhmotňuje do prostoru vlastního obývacího pokoje.

Kocept a režie: Ján Sedal

Účinkují: Ján Sedal a Tomáš Vtípil

ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

Dopravní podnik
hlavního města Prahy

B | R | N | O

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

PROSTORY

Dramaturgie a koncepce: Lenka Dombrovská, produkce: Oskar Hulec, PR a guestservis: Anna Černá,

Tsunami: Dominik Melichar, Grafický design a sazba: Petr Kněžek, Ilustrace: Elena Pecenová, Tisk: KudlaWerkstatt/Roleta39

Festival pořádá z. s. Příkladí vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a Dopravních podniků Praha.